

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/210/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112206284
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112206284.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: BL Telecom debt, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 45 535 108, zastúpený: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, proti odporcovi: G. O., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom U. XXX/X, O., t.č. na neznámom mieste, zastúpený opatrovníčkou: JUDr. Michaela Makovcová, vyššia súdna úradníčka Okresného súdu Trenčín, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Občianske združenie právna pomoc spotrebiteľom, so sídlom Sofijská 13, Košice, IČO: 42 247 268, zastúpený: JUDr. Ladislav Mikluš, advokát so sídlom Stará Baštova 2, Košice, o zaplatenie 444,79 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa a vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 15C/280/2012 - 57 zo dňa 12. marca 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 112,85 Eur spolu s 10 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 77,09 Eur od 06.03.2009 do zaplatenia, s 9,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 34,10 Eur od 06.04.2009 do zaplatenia a s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1,66 Eur od 06.05.2009 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 331,94 Eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 06.02.2010 do zaplatenia návrh zamietol, odporcovi náhradu trov konania nepriznal a zároveň zaviazal navrhovateľa zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 33,51 Eur. Toto rozhodnutie súd prvého stupňa z právneho hľadiska odôvodnil poukazaním na ust. § 559 ods. 2, § 517 ods. 1, 2, § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1, 4 písm. k), 5, § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ust. § 80 písm. b) a § 142 ods. 2 O.s.p. a založil ho na tom skutkovom základe, že odporca ako účastník a spoločnosť EuroTel Bratislava (právny predchodca navrhovateľa), a.s. ako podnik uzatvorili spolu dňa 12.8.2003 zmluvu o pripojení, súčasťou ktorej boli aj všeobecné podmienky poskytovania verejných elektronických komunikačných služieb prostredníctvom verejnej telefónnej siete. Podľa tejto zmluvy sa menovaná spoločnosť zaviazala odporcovi poskytovať verejnú telefónnu službu a s tým súvisiace služby a odporca sa zaviazal platiť za poskytované služby cenu podľa platnej tarify. Dňa 15.6.2007 odporca a menovaná spoločnosť (už pod zmeneným obchodným menom T-Mobile Slovensko, a.s.) uzatvorili k predmetnej zmluve o pripojení aj dodatok, v zmysle ktorého menovaná spoločnosť predala odporcovi mobilný telefón Nokia 6300 za zľavnenú kúpnu cenu 32,86 Eur (990,- Sk) a odporca sa zaviazal zaplatiť menovanej spoločnosti zmluvnú pokutu 331,94 Eur (10.000,- Sk) v prípade porušenia zmluvných povinností a následného vypojenia SIM karty. Faktúrou č. 7901414624 zo dňa 15.2.2009 na sumu 77,09 Eur so splatnosťou dňa 5.3.2009, faktúrou č. 7902421779 zo dňa 15.3.2009 na sumu 34,10 Eur so splatnosťou dňa 5.4.2009 a faktúrou č. 7903440922 zo dňa 15.4.2009 na sumu 1,66 Eur so splatnosťou dňa 5.5.2009 spoločnosť T-

mobile Slovensko, a.s. vyúčtovala odporcovi cenu hovorného a ďalších služieb v celkovej sume 112,85 Eur. Odporca uvedené fakturované sumy menovanej spoločnosti v lehotách splatnosti jednotlivých faktúr nezaplatil a tak menovaná spoločnosť vystavila odporcovi dňa 15.1.2010 faktúru č. 7000495108 so splatnosťou dňa 5.2.2010, ktorou mu vyúčtovala zmluvnú pokutu vo výške 331,94 Eur. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k záveru, že návrh navrhovateľa o zaplatenie ceny hovorného a ostatných služieb v sume 112,85 Eur s príslušným úrokom z omeškania bol podaný dôvodne a keďže pohľadávka na zaplatenie uvedenej ceny za poskytnuté služby proti odporcovi bola preukázaná právnym nástupcom menovanej spoločnosti postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok na navrhovateľa, súd prvého stupňa odporcu zaviazal na zaplatenie navrhovateľom uplatnenej ceny služieb 112,85 Eur. Čo sa týka nároku navrhovateľa na zaplatenie zmluvnej pokuty 331,94 Eur spolu s úrokom z omeškania, tu súd prvého stupňa dospel k záveru, že návrh navrhovateľa dôvodný nie je, nakoľko dojednanie o zmluvnej pokute 331,94 Eur v dodatku k zmluve o pripojení je neplatné z dôvodu, že spôsob dojednania zmluvnej pokuty podľa súdu prvého stupňa viedol k značnej nerovnováhe v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, požaduje aby zaplatil neprímerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku. Keďže navrhovateľ sa domáhal zaplatenia zmluvnej pokuty 331,94 Eur spolu s úrokom z omeškania na základe zmluvného dojednania, ktoré súd prvého stupňa vyhodnotil neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie 331,94 Eur spolu s 9 % úrokom z omeškania od 6.2.2010 do zaplatenia zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p. podľa pomeru úspechu účastníkov vo veci. Odporca bol v konaní pomerne úspešnejší ako navrhovateľ, avšak náhradu trov konania si neuplatnil a keďže súd podľa ust. § 151 ods. 1 O.s.p. rozhoduje o náhrade trov konania na návrh, rozhodol súd prvého stupňa tak, že odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva. Na druhej strane si právo na náhradu trov konania uplatnil vedľajší účastník na strane odporcu a keďže pomerný úspech odporcu vo veci treba rátať k jeho dobru, súd prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal proti navrhovateľovi právo na náhradu trov konania v pomernej časti 49 %, kedy čistý úspech odporcu predstavoval 219,09 Eur (331,94 Eur zamietnuté - 112,85 Eur priznané navrhovateľovi), čo v pomere k predmetu konania 444,79 Eur predstavuje 49 %. Priznaná náhrada trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka pozostávala 2x z tarifnej odmeny za úkon právnej pomoci - prevzatie a príprava zastúpenia, písomný odpor proti platobnému rozkazu vydanému v konaní, vo výške 26,56 Eur, k tomu 2x režijný paušál vo výške 7,63 Eur. Celkovo tak trovy konania vedľajšieho účastníka predstavovali sumu 68,38 Eur, z čoho 49 % je 33,51 Eur. Povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania v sume 33,51 eur uložil súd prvého stupňa navrhovateľovi k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v súlade s ust. § 149 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku, jeho výrokovej časti, ktorou súd prvého stupňa priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v sume 33,51 Eura, podali v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ i vedľajší účastník na strane odporcu prostredníctvom svojich právnych zástupcov.

Vedľajší účastník v odvolaní žiadal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť a zaviazat navrhovateľa, aby mu zaplatil náhradu trov konania v plnej výške 68,38 Eur, zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 16,11 Eur. Mal za to, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a vo vyjadrení dôvodil, že navrhovateľ si v konaní uplatnil a spojil nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty a nárok na zaplatenie hovorného ako 2 samostatné nároky, pričom vedľajší účastník podal vo veci vyjadrenie len vo vzťahu k uplatnenej zmluvnej pokute, keď nárok uplatnený navrhovateľov v časti hovorného nespochybňoval. Zdôraznil, že pri rozhodovaní o trovách vedľajšieho účastníka je nevyhnutné vychádzať zo samostatnosti uplatnených nárokov, v súvislosti s čím na podporu svojej argumentácie poukázal na ustálenú súdnu prax vyjadrenú v rozhodnutí R 28/1970, ako aj uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4M Cdo 20/2010 zo dňa 26. januára 2011. Ďalej spomenul aj rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/33/2012 zo dňa 16. apríla 2012, sp. zn. 3Co/17/2012 zo dňa 23. mája 2012 a sp. zn. 14Co/68/2012 zo dňa 13. júla 2012, v ktorých odvolací súd v obdobnej právnej veci, kedy namietaný bol iba samostatný nárok navrhovateľa na zaplatenie zmluvnej pokuty a nie aj samostatný nárok na zaplatenie poskytnutých elektronických komunikačných služieb, priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania. Podľa jeho názoru navrhovateľ vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi nevykonal a to aj v časti uplatneného hovorného žiaden účelne vykonaný úkon právnej služby, nakoľko k podaniu návrhu na začatie konania došlo ešte pred vstupom vedľajšieho účastníka do konania. Okrem uvedeného nie je možné od vedľajšieho účastníka spravodlivo žiadať, aby vystupoval na podporu odporcu v takomto konaní aj pri navrhovateľom uplatnenom nároku na zaplatenie elektronických

komunikačných služieb, ktorý je opodstatnený a pri tomto návrhu nie sú porušované práva spotrebiteľa. S prihliadnutím na tieto skutočnosti mal za to, že bol v konaní o samostatnom nároku navrhovateľa na zaplataenie zmluvnej pokuty v celom rozsahu úspešný, v nadväznosti na by mu mal súd priznať náhradu trov konania v plnej výške vychádzajúc zo zmluvnej pokuty vo výške 331,94 Eur ako základu.

Navrhovateľ v odvolaní žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania neprizná a zároveň ho zaviazá nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v celkovej výške 28,29 Eur. Mal za to, že súd prvého stupňa priznal náhradu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi vychádzajúc z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.. Dôvodil, že jedným z predpokladov potrebných na vznik nároku na náhradu trov konania je aj účelnosť trov vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva, pričom v prejednávanej veci nepovažuje trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka za nevyhnutne potrebné na účelné bránenie práva, v súvislosti s čím spomenul uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/91/2012 zo dňa 25. apríla 2012. Poukázal na to, že združenie je založené za účelom ochrany spotrebiteľov, pričom výkonom ochrany spotrebiteľských práv združenie naplňa svoje vlastné poslanie. Zámerom zákonodarcu pre zvýhodnenie takejto skupiny občianskych združení pre ostatnými bolo umožnenie, aby mohli vzhľadom na ich odbornú pripravenosť bez potreby právneho zastúpenia zastupovať spotrebiteľov a chrániť ich práva a záujmy v konaní, z čoho vyplýva, že združenie by malo disponovať takým personálnym substrátom, ktorý je schopný poskytnúť právne služby a s prehľadom sa orientovať v oblasti spotrebiteľského práva. V danej súvislosti zdôraznil, že nespochybňuje ústavne zaručené právo vedľajšieho účastníka na právnu pomoc, avšak spochybňuje účelnosť vynaložených trov na právne zastúpenie ako subjektu odborne spôsobilého, znalého danej problematiky, a z toho dôvodu aj zákonom privilegovaného subjektu v otázke vstupu do konania. Ďalej uviedol, že sám vedľajší účastník v konaní neposkytoval ochranu práv odporcovi ako spotrebiteľovi, keďže právna pomoc bola odporcovi poskytnutá advokátom, za služby ktorého žiada vedľajší účastník priznať trovy právneho zastúpenia. Vzniknuté trovy na strane vedľajšieho účastníka považoval za účelové a konštatoval, že ide len o hromadný vstup združení na ochranu spotrebiteľa ako vedľajšieho účastníka do súdnych konaní, pričom do sporov vstupujú automaticky zastúpené právnym zástupcom bez predchádzajúcej vedomosti o konkrétnych okolnostiach sporu. V závere zdôraznil, že vedľajší účastník vo svojej argumentácii poukázal iba na ustanovenia a rozhodnutia týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv, na ktoré je súd povinný prihliadať ex offio, teda nezávisle od účasti spotrebiteľského združenia ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu. V uvedenom zmysle vedľajší účastník do konania nepriniesol žiaden prínos a nepoukázal na inú skutočnosť, na ktorú súdy nemajú povinnosť prihliadať z úradnej povinnosti. Taktiež považoval za nevyhnutné uviesť, že Ministerstvo hospodárstva SR podporuje činnosť spotrebiteľských združení aj prostredníctvom dotácií na zastupovanie spotrebiteľov v konaniach pred súdmi a v predmetom konaní vzniká s prihliadnutím na všetky tieto skutočnosti pochybnosť, či cieľom vedľajšieho účastníka je ochrana spotrebiteľa alebo profit z náhrady trov právneho zastúpenia.

Vedľajší účastník na strane odporcu sa k odvolaniu podanému navrhovateľom písomne nevyjadril.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporcu poukázal na skutočnosť, že podstatnou podmienkou vstupu vedľajšieho účastníka do konania je súhlas hlavného účastníka, na strane ktorého vedľajší účastník chce vystupovať a v danej súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 05. februára 2013, sp. zn. 3Cdo 188/2012. Zároveň uviedol, že na vyriešenie otázky procesného postavenia subjektov, ktorí sa zúčastňujú konania, nie je možné aplikovať domnienku v zmysle ust. § 101 ods. 3 O.s.p.. Mal za to, že pri ignorovaní názoru hlavného účastníka a svojvoľným vstupovaním vedľajšieho účastníka do konania, sú mu poskytované citlivé osobné údaje hlavných účastníkov konania, čo môže viesť k porušeniu čl. 19 ods. 2 a 3 Ústavy SR. Ďalej dôvodil, že jedným z predpokladov potrebných na vznik nároku na náhradu trov konania je aj účelnosť trov vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva, pričom v prejednávanej veci nepovažuje trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka za nevyhnutne potrebné na účelné bránenie práva, v súvislosti s čím spomenul uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. apríla 2012, sp. zn. 17Co/91/2012. Vzhľadom na skutočnosť, že vedľajší účastník podáva odvolanie len v časti nepriznaných trov právneho zastúpenia, je podľa jeho názoru zrejmé, že v tomto prípade nešlo o ochranu spotrebiteľa a snahu chrániť ho pred vyfakturovanou zmluvnou pokutou. Ďalej uviedol, že sám vedľajší účastník v konaní neposkytoval ochranu práv odporcovi ako spotrebiteľovi, keďže právna pomoc bola odporcovi poskytnutá advokátom, za služby ktorého žiada vedľajší účastník priznať trovy právneho zastúpenia. Vzniknuté trovy na strane vedľajšieho účastníka považoval za účelové a konštatoval, že ide len o hromadný vstup združení

na ochranu spotrebiteľa ako vedľajšieho účastníka do súdnych konaní, pričom do sporov vstupujú automaticky zastúpené právnym zástupcom bez predchádzajúcej vedomosti o konkrétnych okolnostiach sporu. Položil si preto otázku, či je účelom vstupu do konaní ochrana spotrebiteľa ale zisk, ktorý vznikne z priznaných trov právneho zastúpenia. V závere zdôraznil, že vedľajší účastník vo svojej argumentácii poukázal iba na skutočnosti a rozhodnutia súdov notoricky známe, pričom na nečestné zmluvné podmienky je súd podľa platnej právnej úpravy ako aj rozhodovacej praxe Súdneho dvora EÚ povinný prihliadať ex offa, teda nezávisle od účasti spotrebiteľského združenia ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu. V uvedenom zmysle vyjadrenia právneho zástupcu vedľajšieho účastníka nie sú žiadnou pridanou hodnotou pre spotrebiteľa, nakoľko súd má povinnosť na tieto skutočnosti prihliadať ex offa, čo v praxi aj súdy robia.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu je potrebné ako vecne správny potvrdiť, pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa o náhrade trov konania, s ktorým sa stotožňuje.

Odvolaním navrhovateľa a vedľajšieho účastníka bol rozsudok súdu prvého stupňa napadnutý iba vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu, preto odvolací súd preskúmaval iba túto odvolaním napadnutú časť rozhodnutia a rozsudok súdu prvého stupňa vo zvyšnej časti ostal právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

Podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p. ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti rozhodnutia o náhrade trov vedľajšieho účastníka na strane odporcu v zmysle citovaného ustanovenia O.s.p. za správny, vychádzajúc z pomeru úspešnosti účastníkov v konaní, keď navrhovateľ bol v konečnom dôsledku úspešný v rozsahu 25,37% a neúspešný v rozsahu 74,63% (z pôvodne uplatnenej istiny vo výške 444,79 Eur s príslušenstvom bol odporca rozsudkom súdu prvého stupňa zaviazaný k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 112,85 Eur s príslušenstvom). Za danej procesnej situácie je aplikácia ust. § 142 ods. 2 O.s.p. pri rozhodovaní o trovách konania aj z pohľadu odvolacieho súdu primeraná, pričom odvolací súd konštatuje, že pri stanovení konečného rozsahu, v ktorom má odporca a vedľajší účastník na strane odporcu právo na náhradu trov konania, postupoval súd prvého stupňa správne, keď vyššie špecifikované percentuálne hodnoty procesného úspechu navrhovateľa a odporcu od seba odpočítal. Uvedeným spôsobom po zaokrúhlení správne dospel ku končenému rozsahu 49 %, ktorým následne vynásobil pôvodne uplatnenú sumu trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu (68,38 Eur) a vypočítal tak sumu náhrady trov konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 33,51 Eur.

Odvolací súd sa teda nestotožnil s námietkami navrhovateľa, že vedľajší účastník ako spotrebiteľské združenie musí nevyhnutne disponovať personálnym aparátom, u ktorého je daná odbornosť v oblasti práva, čo má byť dôvodom na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v prejednávanej veci. Odvolací súd tak nepovažoval za správnu jeho právnu úvahu, v zmysle ktorej trovy konania vedľajšieho účastníka, aj s prihliadnutím vyhodnotenú jednoduchosť sporu, nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. V danej súvislosti konštatuje, že účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Trovy vynaložené účastníkom konania (vedľajším účastníkom konania) v spore, musia byť v príčinnej súvislosti s predmetom konania, pričom ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takémuto tvrdenému nároku. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, fyzickej osobe aj právnickej osobe, ako aj štátnemu orgánu, ak vystupuje v spore ako odporca. Hlavný význam práva na právnu pomoc, ktorého súčasťou je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania, spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť

účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc. V tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti s riešením otázky svojho právneho zastúpenia v rámci zákonom upravených možností, t. j. nemôže byť vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zastupovanie advokáta. Trovy právneho zastúpenia boli v prejednávanej veci vynaložené účelne, nakoľko boli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (viď nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/03), ak po dôvodnej obrane odporcu ohľadne neprijateľnej zmluvnej podmienky vzťahujúcej sa k zmluvnej pokute dojednanej v rámci spotrebiteľskej zmluvy bol z totožných dôvodov nárok vyplývajúci zo zmluvnej pokuty súdom prvého stupňa zamietnutý. Samotnú účelnosť trov je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné posudzovať vo väzbe na výsledok sporového konania, v ktorom odporca po intervencii vedľajšieho účastníka v konečnom dôsledku zaznamenal väčšiu mieru procesného úspechu ako navrhovateľ. A čo sa týka opakujúcich sa argumentov vedľajšieho účastníka v jeho jednotlivých podaniach, Občiansky súdny poriadok takýto spôsob obrany nevyklučuje a zároveň nemožno prehliadnuť, že druhá procesná strana v obdobných právnych sporoch na uplatnenie svojho práva používa rovnakú (takmer totožnú) argumentáciu, čo je odvolaciemu súdu známe z úradnej činnosti.

Odvolací súd konštatuje, že nepriznanie trov vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu by znamenalo porušenie princípu rovnosti zbraní v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný navrhovateľ bol právne zastúpený v konaní, ktoré podľa jeho názoru nespĺňa znaky právne zložitejšieho sporu, a v prípade svojho procesného úspechu, prípadne zavinenia zastavenia konania odporcom, mu bola priznaná náhrada trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, môže si aj vedľajší účastník na strane odporcu vychádzať z ust. § 93 ods. 4 O.s.p. zvoliť právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať a ktorému pri splnení zákonných predpokladov rovnako prislúcha právo na náhradu trov právneho zastúpenia, ak tu nie sú iné okolnosti hodné osobitného zreteľa, pričom takéto iné okolnosti v prejednávanej veci odvolacím súdom zistené neboli.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam vedľajšieho účastníka na strane odporcu ohľadom samostatnosti uplatnených nárokov odvolací súd uvádza, že sa s týmito nestotožňuje, keďže podľa názoru odvolacieho súdu vedľajší účastník po vstupe do konania s poukazom na ust. § 93 ods. 4 O.s.p. disponuje až na pár výnimiek rovnakými právami a povinnosťami ako hlavný účastník, na podporu ktorého v konaní vystupuje, a rovnako aj zdieľa ten istý procesný osud pokiaľ ide o mieru procesného (ne)úspechu v konaní vrátane náhrady jeho trov. Preto nie je možné, aby si vedľajší účastník vopred vybral časť predmetu konania, do ktorej mu vyhovuje vstúpiť, čo zároveň vyvoláva otázku, či ho k takémuto postupu nevedie záujem čo najviac vyťažiť z náhrady trov právneho zastúpenia. Základný rámec občianskeho súdneho konania bol vymedzený petitom návrhu na začatie konania, v ktorom sa navrhovateľ rozhodol oba nároky voči odporcovi uplatňovať spoločne, nakoľko išlo o peňažné nároky vyplývajúce z toho istého zmluvného vzťahu. Aj s prihliadnutím na uvedené sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou vedľajšieho účastníka, že do konania na stranu odporcu vstúpil len v časti uplatnenej zmluvnej pokuty, čo by malo za následok priznanie mu náhrady trov konania ako plne úspešnému procesnému subjektu, vychádzajúc zo sumy zmluvnej pokuty ako základu pre výpočet výšky tarifnej odmeny za úkon právnej služby. Navyiac v podaní doručenom súdu prvého stupňa dňa 27.04.2012, ktorým oznámil svoj vstup do konania na stranu odporcu, žiadnu časť predmetu konania, do ktorej by vstupoval, nešpecifikoval a ani v ďalšom procesnom priebehu neoznámil prípadné vystúpenie z konania v časti uplatneného nároku na zaplatenie dlžnej ceny hovorného, v ktorej súd prvého stupňa návrhu vyhovel. Pokiaľ niektoré odvolacie súdy rozhodujú iným spôsobom, takýmto rozhodovaním iných odvolacích súdov v prejednávanej veci Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je.

Preto bol rozsudok súdu prvého stupňa v časti rozhodnutia o priznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdený.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 2 O.s.p. vyslovujúc, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže pomer úspechu a neúspechu účastníkov v odvolacom konaní možno považovať v zásade za rovnaký.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.